

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XX № 62 (2634).

СУБОТА, 26 ТРАВНЯ 1979 РОКУ.

Газета виходить з 1939 року
Ціна 2 коп.

ЗАКЛИЧНЕ СЛОВО РОБІЛЬКОРА

24 травня в Кіровограді відбувся обласний зліт робітничого активу з участю редакторів стінних, багатотиражних, міськрайонних і районних, обласних газет, відповідальних працівників комітету обласного по радіомовленню і телебаченню, кореспондентів-організаторів районного радіомовлення.

З доповіддю «Про завдання журналістів газет, радіо і телебачення, робітників

області, що впливають з постанови ЦК КПРС «Про подальше поліпшення ідеологічної, політико-виховної роботи» виступив секретар обкому Компартії України А. І. Погребняк.

На зльоті виступили Л. В. Чернега — токар заводу «Червона зірка», депутат Верховної Ради УРСР, Ю. Д. Моторний — редактор обласної газети «Кіровоградська правда», В. С. Андріяш — бригадир тракторної бригади колгоспу «Росія» Новоукраїнського району, Герой Соціалістичної Праці, І. М. Венжик —

голова облтелерадіокомітету, С. Ф. Токар — голова інструкторського колективу імені Леніна Знаменського району, П. С. Мухомов — агітатор партійної організації ліварного цеху ковкого заводу «Червона зірка», П. Т. Котирев — керівник групи політінформаторів партійного комітету Кіровоградського заводу тракторних агрегатів, О. П. Тринун — політінформатор партійної організації колгоспу «Дружба» Новоукраїнського району, В. Т. Ковалюк — політінформатор партійної організації колгоспу імені Леніна Устинівського району, А. М. Сарнісова — кореспондент-організатор Світловодського районного радіомовлення.

Учасники зльоту гаряче схвалили постанову ЦК КПРС «Про подальше поліпшення ідеологічної, політико-виховної роботи» і прийняли звернення до всіх робітників, активістів преси області.

ЗАВТРА — ДЕНЬ ХІМІКА

Кольорами веселки

Пройдіться містом і поміливайтесь кольором весни. Ним забарвлені не тільки сквери, газони, клумби. Колір весни — на дахах, підвіконнях, балконах... Це зелений колір. А ще колір чистого неба — то прозорого до ніжної блакиті, то густо-синього. Творці фарб таких кольорів — робітники Кіровоградського заводу «Хімполімер». Серед них — Надія Ігнатенко, бригадир бригади фасувальників імені ХХV з'їзду КПРС, депутат Кіровоградської районної Ради народних депутатів, учасниця комуністичної праці, Надію Тимофіївну нагороджено орденом «Знак Пошани».

Люблять своє підприємство, люблять свою справу, робітниця фасувальниця розфасування фарб. І свято своє зустрічають з піднесеним настроєм. У першому кварталі вони виборили перше місце, значно перевищили виробничі завдання. Та й економію мають значну — півтори тисячі карбованців.

Лідія Богданова, Євгенія Ушакова, Любов Шербина та інші подруги гордяться своїм колективом. Адже він виконує важливу роботу, від якого залежить виконання підприємством своїх завдань. І тут усе залежить від їхніх професійних навиків, уміння економити й швидко працювати.

До чотирьохсот тонн фарби проходить місяць через руки наших фасувальниць, а їх, фасувальниць, у бригаді не п'ятнадцять і десяти. І кожна робітниця допомагає механізмам, однак, виконувати ними обсяг роботи дивує і захоплює: чотиріста тонн — це чотириста кілограмів!

— Головне — ввійти в ритм, вивчити нитку операції, економити кожен рух, — учить своїх подруг бригадир Надія Ігнатенко. А темп фасувальниць завжди беруть високим. Скажімо, план трьох років п'ятиріччя вони зобов'язалися виконати до Дня Конституції СРСР, а сировина з ним на два місяці раніше. І відразу ж намітили собі новий рубіж: «П'ятиріччя — до 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна!». І вони вірять йому, цей рубіж, бо кожен день бригади — уларний.

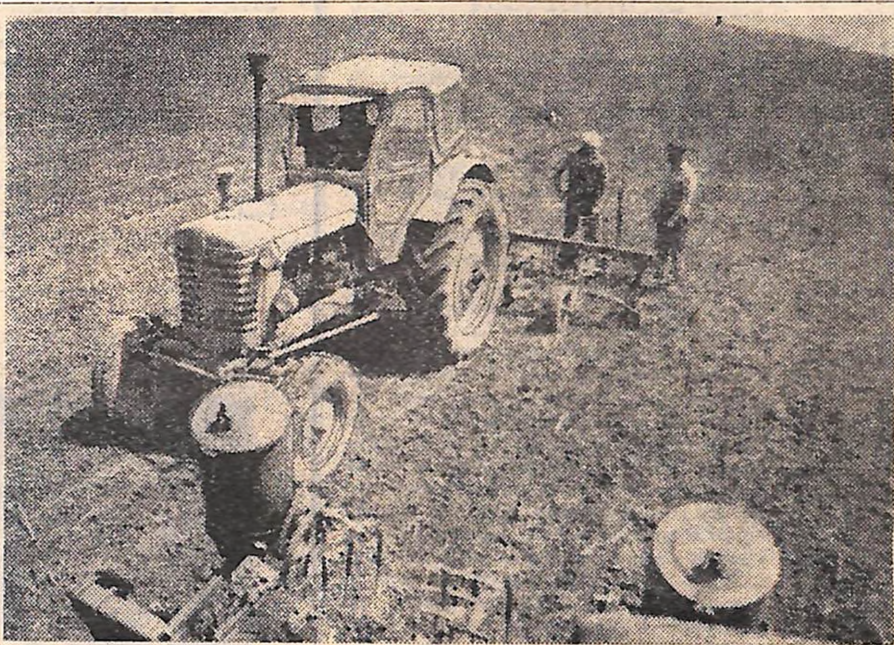
Милуються веселковими кольорами рідного міста наші фасувальниці. І улюбляють собі такі міста Гомель, Ташкент, Ригу, Івано-Франківськ... Бо їм замовили мас завод, і всі вони задоволені продукцією Кіровоградців.

Н. ДОВА.
нормувальниця Кіровоградського заводу «Хімполімер».

Хлібороби колгоспу «Заповіт Леніна» Знаменського району закінчують перший обробіток плантації цукрових буряків. На цій роботі особливо відзначився ланковий механізованої ланки молодий комуніст Григорій ХОРЕНЖЕНКО.

Фото В. ГРИБА.

УРОЖАЙ-79:

АДРЕСИ ДОСВІДУ

Був уже по-весняному теплий сонячний день. Пестив око зелений оксамит озимини на полях колгоспу імені Леніна. Сніг залишав ниву, нахолода та пора, коли вислів «оптимістичні агротехнічні строки» ставав уже не просто звичайною фразою, а набирив конкретності змісту. Незабаром мало початися весняна сівба.

І ось у цю пору Петро Шкарупа разом з товаришами по ланці зустрічав гостей — керівників і групкомоспів комсомольсько-молодіжних колективів. Цю зустріч у майстрів вирощування високих урожаїв кукурудзи було організовано Долинським райкомом комсомолу. Ланковий механізованої ланки Петро Шкарупа старанно готувався до неї. Ще і ще згадував методи вирощування зернової культури, аналізував успіхи і недоробки. Так, і недоробки теж; він обов'язково розповість про них товаришам.

Пропаганда і поширення передового досвіду у

промислового й сільськогосподарського виробництва — одне з важливих завдань, що їх ставлять перед собою комітети комсомолу району. Головна мета цього заходу — на прикладі передовиків

ли підвищені зобов'язання. Так, ланки Анатолія Кирпи з колгоспу імені Фрунзе та Володимира Харламова з колгоспу імені Горького дали слово зібрати по 300 центнерів коренів з гектара. А доне

склад молодіжних ланок не порушувався. Сівба, догляд за посівами, збирання врожаю — це триєдина формула ефективності, з допомогою якої розв'язується завдання вирощування високих урожаїв

жен виступ у газеті чи по радіо давав конкретні позитивні наслідки. Статті і радіопередачі обговорюють у тракторній бригаді, на фермах, тут роблять висновки про можливість застосування пере-

ФОРМУЛА ЕФЕКТИВНОСТІ

слово зобов'язує. Молоді землероби вчасно і на високому агротехнічному рівні провели весняну сівбу, продовжують догляд за посівами. Поля, де трудяться механізатори, милують око.

На таких зустрічах, які, до речі, все частіше практикуються в районі, механізатори вирішують проблеми, що їх найбільше хвилюють. Одне з найбільш важливих питань — збереження стабільності колективів комсомольсько-молодіжних механізованих ланок. Часто трапляється так, що, скажімо, провели члени ланки сівбу, а догляд за посівами чи збирання доручають уже іншим. Ясно всім, що в таких випадках втрачається інтерес молоді до своєї роботи, адже кожен зацікавлений у кінцевому результаті своєї праці. Головний агроном районного управління сільського господарства М. І. Ляшенко та інші спеціалісти району з працівниками районного комсомолу цього року простежать, щоб

сільськогосподарським культурам.

Зустрічі-наради — не єдина форма поширення досвіду передовиків, хоч і дуже ефективна. Великого значення комітети комсомолу надають створенню груп пропагандистів передового досвіду. У колгоспі імені Леніна, наприклад, до складу такої групи входять заступник голови колгоспу по роботі з молоддю, секретар комітету комсомолу Петро Назаренко, ланковий Петро Шкарупа, його брат Олександр, секретар комсомольської організації тракторної бригади та агроном Микола Лиходід. Велику допомогу пропагандистській групі надають голова колгоспу Микола Володимирович Мирзаленко і секретар парткому Андрій Олександрович Манжель.

У колгоспі видають багатотиражну газету «Трудова слава», в ній активно виступають названі члени групи. Про досвід передовиків розповідає місцеве радіо. В господарстві дбають про те, щоб ко-

жодного досвіду у себе. Крім газети і радіо, про передовий досвід розповідають «блискавки», стінні нові, його висвітлює «Комсомольський прожектор».

Групи поширення передового досвіду створено в багатьох господарствах району. В кожному колгоспі — свій арсенал методів поширення його. В колгоспі імені Фрунзе, наприклад, великого значення надають виступам ветеранів перед молодими механізаторами. Часто розповідає про свої методи і прийоми праці досвідчений комбайнер Микола Олександрович Ланкратов. Молоді трактористи, комбайнери беруть ці прийоми і методи на озброєння. Вони дуже допомагають їм у роботі. Так, минулого року молодий комбайнер цього колгоспу Валерій Глушенко виборов перше місце в районі і друге в області.

В. ШАРІЙ,
спецкор «Молодого комуніста».
Долинський район.

«РЕЛІГІЯ є опіум народу. — цей вислів Маркса є наріжний камінь усього світогляду марксизму в питанні про релігію. Всі сучасні релігії і церкви, всі і всіяні релігійні організації марксизм розглядає завжди, як органи буржуазної реакції, які служать захистові експлуатації і задуранню робітничого класу», — писав свого часу Володимир Ілліч Ленін.

Комуністична ідеологія і релігійне вчення по-різному роз'язують питання мети і смислу життя. Марксистсько-ленінське розуміння мети і смислу життя передбачає їх тісний зв'язок з проблемою щастя. А що таке щастя? Коли одного разу дочка задала Марксу таке запитання, він відповів одним словом: «Боротьба».

ДЛЯ ЧОГО ЖИТИ?

Щастя нерозривне з покликанням людини: не життя само по собі, а життя, нагнуще благородною метою, — ось справжнє щастя.

Весь свій геній, усі свої сили віддав В. І. Ленін боротьбі за щастя трудового народу, за комунізм. Він по-науковому бачив і розумів можливість створення на землі такого суспільства, в якому б усі люди були щасливими. Загальне захоплення переконаністю Володимира Ілліча висловила великий пролетарський письменник О. М. Горький: «Для мене надзвичайно велике в Леніні саме це його почуття непримиренності, негасимі ворожості до бідувальних людей, його яскрава віра в те, що бідувальня не є непереборна основа буття, а — мерзота, яку люди повинні і можуть відмести від себе геть».

Борці за комунізм розуміють щастя не як якусь коротку мить або раз і назавжди досягнуте блаженство. Вони розуміють щастя як повноту життя в кожний його період. Але оскільки життя не стоїть на місці, то й зміст його постійно змінюється і збагачується.

Микола Островський на запитання іноземного журналіста: «Невже до вас кожного разу не приходила туга за безповоротно втраченим щастям бачити, рухатися?» — відповів: «Щастя багатогранне. І в глибоко щасливий. Моя особиста трагедія відтісна дивовижною, неповторною радістю творчості і усвідомленням, що і твої руки кладуть цеглини у споруджувану прекрасну будову, ім'я якої — соціалізм».

Уже на основі наведених прикладів можна зробити висновок, що комуністична ідеологія вбачає мету життя і призначення праці радянських людей у дальшому зміцненні могутності і процвітання нашої країни, у виконанні і перевиконанні п'ятирічних планів, у здійсненні завад ХХV з'їзду партії по дальшому досягненню високої продуктивності праці і підвищенню добробуту трудящих.

Праця на благо суспільства, а саме такою є комуністична праця, характеризується глибоким патріотизмом, любов'ю до Батьківщини, а також рисами пролетарського інтернаціоналізму і братерської солідарності всіх народів.

Про це свідчить той факт, що на всесоюзних будовах по-ударному працювали і нині працюють тисячі людей різних національностей. Так, будівництво Дніпрогесу і Магнітки, Турксибу і Братська, спорудження прокатного стану «3600» у Жданові і освоєння цілинних та перелюгових земель, завоювання космосу і прокладання БАМу є яскравими виразами пролетарської солідарності, морально-політичної єдності і братерства всіх народів Радянського Союзу.

Виходить, що ми ясно бачимо свою мету, повністю усвідомлюємо, що є для чого жити. Жити для того, щоб бути корисними людям, суспільству.

Сьогодні минає 70 років з дня опублікування праці В. І. Леніна «Про ставлення робітничої партії до релігії»

М. І. Калінін підкреслював: «Ніяка релігія, ніяке інше захоплення і поривання не можуть дати людині стільки енергії, скільки дає усвідомлення того, що твоя робота корисна не тільки для тебе, а й для всього народу».

Порівняно з цим жалюгідними виступають твердження богословів про мету життя і призначення праці. Основною життєвою людиною, кажуть вони, є не підвищення добробуту суспільства, а спокутування гріхів віруючої людини, спасіння її душі і досягнення щастя в потойбічному світі.

«Ми повинні боротися з релігією», — пише В. І. Ленін у праці «Про ставлення робітничої партії до релігії». — Це — азбука всього матеріалізму. Але марксизм не є матеріалізм, що спивається на азбуку. Марксизм іде далі. Він говорить: треба вміти боротися з релігією, а для цього треба матеріалістично пояснити джерело віри і релігії у нас. Боротьбу з релігією не можна обмежувати абстрактно-ідеологічною пропагандою; цю боротьбу треба поставити в зв'язок з конкретною практикою класового руху, спрямованого на усунення соціальних коренів релігії».

Сучасні богослови і релігійні проповідники теж усіляко намагаються принизити роль праці, применшити значення боротьби трудящих за примноження матеріальних благ, бо вони порівняно з благами майбутнього райського життя є нібито «короткочасними і незначними».

Для чого жити? Богослови прямо відповідають, що метою людського життя, священним обов'язком віруючих протягом усього їх земного існування є спасіння душі. А раз так, то необхідно трудитись над своєю безсмертною душею, «щоб бути для життя вічно спасеними», і цього можна досягти лише молитвою.

Звідси й випливає пасивність віруючих до нашої дійсності, байдужість до виконання п'ятирічних планів, до підкування партії та уряду про підвищення добробуту трудящих. Замкнутість, смиренність, індивідуалізм, думка лише про себе — ось характерні риси віруючого, які й визначають мету його життя.

Реакційне й космополітичне твердження богословів про те, що віруючий не має на землі Батьківщини, а перебуває в становищі прочанина і пришельця, який не повинен дорожити земним життям віддалік від його справжньої, «небесної вітчизни», «небесної оселі», «вічного дому».

Подібні погляди перешкоджають нашому рухові вперед. Ми повинні допомогти віруючим розібратися в їхніх поглядах, розкрити їм очі на справжню мету життя, переконати їх, що не молитвою, а працею трудящі нашої країни зміцнюють економічну могутність Батьківщини, що вони віддають усі свої сили за краще життя для всіх тут, на землі, а не в міфічному потойбічному світі.

П. РЯБОЙ,

лектор товариства «Знання».

ЗЛІТ ПІОНЕРСЬКИХ КОМІСАРІВ

Відбувся міжрайонний зліт старших піонервожатих Добровеличківського і Вільшанського районів, присвячений 60-річчю ЛКСМ України.

Ного провів в лісі, на мальовничій галявині. Облядали табір. І ліс розцвів червоною галеткою, залунали в ньому заклики заклики піонерських горнів та барабанів. Зліт проходив під девізом «За щасливе дитинство під мирним небом!». А перед тим у Добровеличківці відбулося його урочисте відкриття. Піонерські комісари покладали квіти до підніжжя пам'ятника В. І. Леніну. Звучали слова: «Вступати до лав Бій-

ців педагогічного загону, урочисто клянувшись бути гідною високого звання вождя!».

Але найцікавіше було потім, у лісовому таборі. Спортивне свято, конкурси вожатської майстерності і, звичайно, — вечір білих піонерського вогнища.

Все це не забудеться.

М. ЧАЙКА,

наш позаштатний кореспондент.

НАШ ВКЛАД

Комсомольці і молодь міськпротгоргу першими в Кіровограді підтримали заклики подати матеріальну допомогу героїчному В'єтнаму. Шістнадцять комсомольсько-молодіжних колективів відпрацювали один день у фонд миру, колективи магазинів «Ювілейний» та «Комісії»

ний» № 16 премії за підсумками минулого року перерахували до цього ж фонду. Загальна сума перерахувань становить 1410 карбованців.

Усього ж працівники міськпротгоргу до Радянського фонду миру внесли близько 26 тисяч карбованців.

А. БАБЕНКО,
секретар парторганізації Кіровоградського міськпротгоргу.

НАЗУСТРІЧ ДНЮ ПРИКОРДОННИКА

28 травня радянський народ і його Збройні Сили відзначають День прикордонника.

Славний шлях пройшли радянські прикордонні війська, їх особливий склад вишарпався, що народжені військ і вся їх діяльність нерозривно зв'язані з ім'ям Леніна, Комуністичною партією.

61 рік стоїть на варті рубежів нашої Вітчизни прикордонні війська. Багато героїв виходили вони в своїх рядах. Андрій Бабунькін і Андрій Коробинин, Михайло Козлов і Іван Стрельников — ці та багато інших імен золоті-

ми літерами вписані в лави нашої бойової слави. Як надійні варті рубежів Вітчизни, примножуючи славі бойові традиції, стоїть на нашому державному кордоні десантні застави, яким присвоєно імена героїв-прикордонників.

Всім своїми успіхами прикордонні війська зобов'язані повсякденному керівництву Комуністичної партії. Завдяки постійній турботі партії радянські прикордонні війська за роки свого розвитку невпинно змінюються. Їх якісний стан і боєздатність підвищилась на новий ста-

бель. Змінюється і вік наших людей. Якщо в 1960 році вихідці в середньому мали 29 років, то тепер — понад 40. Прикордонники сорок років — цілком прийнятний вік для виконання своїх обов'язків, ідеально згуртовані люди, які чудово володіють найскладнішою технікою і сучасною зброєю.

Одними цілями і прагненнями з усім народом Радянської держави прикордонники, Радянської армії. Вони віддають усі свої сили і творчу енергію на виконання священного обов'язку — охорону мирних рубежів своєї соціалістичної Батьківщини.

«ЗІРНИЦЯ»-79

ПЕРЕВІР САМОГО СЕБЕ

Двадцять п'ять юнариць Солгутаївської десятирічки, що в Гайворонському районі, стали переможцями в обласному фіналі Всесоюзної піонерської військово-спортивної гри «Зірниці». Вони вибороли право представляти нашу область на республіканському фіналі, що незабаром почнеться в Одесі. На другому місці — кіровоградські зірничанини. Третіми стали юнарицькі з Марго-Іванівської десятирічки Олександрійського району. Тільки підсумок «Зірниці-79».

Але це тільки сльоза про день третій, завершальний.

Усі чекали його з особливим нетерпінням. І це

А потім, після важкого «бою», була перемога. Справді, солдати наші.

— Нічого смачнішого в житті ми не їли, — хвалять справу юнарицької Трина Федоренко, Тоня Дрозд і Тата Гром...

ІНТЕРВ'Ю
ПІСЛЯ ЗМАГАНЬ
ДАЄ КОМАНДУЮЧИЙ
«ЗІРНИЦЮ»
О. М. ГРИШАКОВ.

— Олексію Миколайовичу, а чому, на вашу думку, найбільша користь гри?

— Цінність «Зірниці» в тому, що вона загартовує й учасників фізично, теоретично й практично

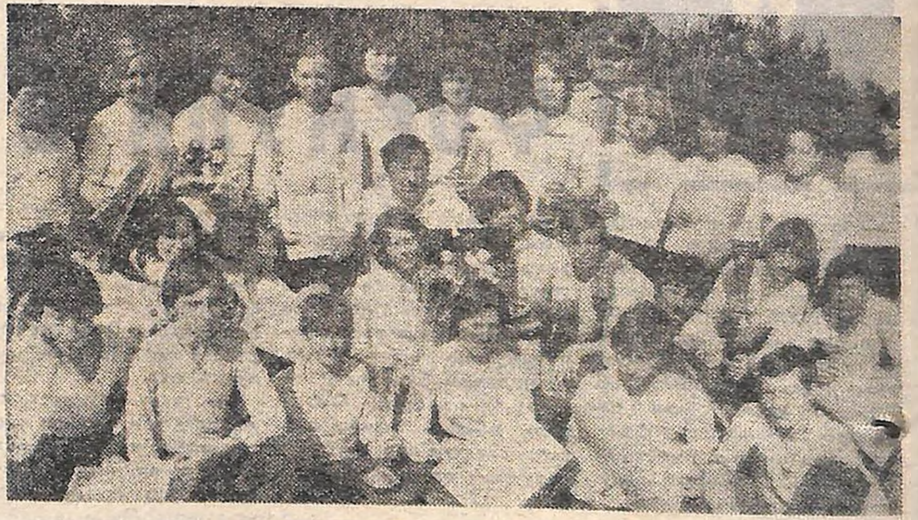
Дуже приємно, що всі юнарицькі команди добули спортивну підготовку. Скажімо, Іван Якович, юнарицької Солгутаївської десятирічки, кинув тенісний м'ячик на 62 метри. Найкращий результат у змаганні! Сорок вісім із п'ятидесяти очок у кульовій стрільбі з дробинками, п'ятьох гвинтівках набрав кіровоградський Сергій Носов, сорок сім очок у стрільбі з пневматичної зброї набрав Юрій Тимановський із Солгутаївської. А всього в стрільбі сімдесят п'ять спортсменів підтвердили нормативи ГПО.

— Ваші побажання учасникам та організаторам наступної гри?

— Нині було кілька критичних моментів, яких не

На знімках згори: висоту беруть командні юнарицькі; внизу: загін переможців «Зірниці» — восьмикласники Солгутаївської середньої школи Гайворонського району. Фото В. ГРИБА.

можна зрозуміти, бо ж тактична гра на місцевості для них — основне у гри. Для кожного загону складено спеціальну маршрутно-карту. Користуючись нею і заданими азимутами, необхідно було прийти до зазначеного пункту.

Це здорово — почувати себе справжніми розвідниками. Допоки перешкоди не перешкодою, проїти через болото, ліри, річки. Вперед і тільки вперед! Успіхи, боляче забувши коліно, піднятися і знову йти. Во від тебе, від твоєї витривалості, наполегливості залежить успішна розв'язка «бою».

Товаришу головнокомандуючій обласного військово-спортивного грою «Зірниці», задаючи виконати — першим доповідає Сашко Рижко, командир загону Командирської десятирічки.

Вчить таких важливих справ, як стрільба, подання першої медичної допомоги собі і товаришам; озброєні знаннями цивільної оборони. Гра допомагає виконувати моральні якості майбутнього бійця, дає можливість перевірити самого себе в ділі.

«Зірниці» — гра військово-спортивна. Юнарицькі відшліфовують у ній прийоми та навички, що знадобляться потім, під час служби в лавах Радянської Армії. Чи тільки військових премудростей тут можна навчитися?

— Звичайно, ні. Вміти розібратися і скласти автомат, користуватися протигазом, уміти виручити товарища з біди — це головне. Та є й інше — колективізм. На цих змаганнях він виявився в усьому: і в улюбленні, і в допомозі одне одному.

Треба повторювати в майбутньому. У змаганнях плавали і метали тенісний м'ячик загін Кіровоградської десятирічки змінює деяких своїх юнариць, що суворо забороняється. Слабо підготувалися до туристичних змагань команда новоукраїнських юнариць. Організаційному комітету «Зірниці» треба краще інструктувати керівників команд, допомагати їм вичити всі вимоги щодо проведення гри.

В основному ж «Зірниці» справила на мене краще враження. І я, як командуючий, оголошую подяку всім її учасникам, щиро бачаю вдалі наступні старті.

Т. КУДРЯ

спецкор «Молодого комунара».

До 50-річчя Кіровоградського медучилища

Зі старої поживлої фотографії на нас дивляться очі тих, чия юність залишилася в далеких тридцятих роках. Це знімок першого випуску медучилища імені Є. Мухіна. Фотографія дала змогу встановити рік заснування закладу.

Незабаром училище відзначатиме свій піввіковий ювілей. Сьогодні воно готує висококваліфікованих фельдшерів, медичних сестер і фармацевтів. У вели-

ГОРТАЮЧИ СТОРІНКИ ІСТОРІЇ

ких світлич кабінетах нової корпусу навчаються майбутні медичні працівники. В їхньому розпорядженні — сучасні лабораторії, велика бібліотека, спортивний зал. Цікаво, що за 50 років зі стін училища пішло близько десяти тисяч випускників. Є й такі, чия імена відомі всій республіці. Серед них — головний лікар Цвітнянської дільничної лікарні Олександрівського району, заслужений лікар МРСР, Герой Соціалістичної Праці В. І. Бородин, завідувач фізіотерапевтичним кабінетом Кіровоградського обласного госпіталю інвалідів Великої Вітчизняної війни М. І. Швеченко.

Історія училища має чимало цікавих сторінок. На жаль, багато документів, що розповідають про долю його колишніх випускників, які вчилися тут у довоєнні роки, втрачено. Ентузіасти вирішили заповнити ці «білі плями». І завдяки їхньому подвигу тепер стало відомо чимало імен. Серед них і ім'я Антоніни Лисак. Ця жінка в роки війни була членом підпільної диверсійної організації імені К. Є. Ворошилова. Вона, мати двох дітей, ризикуючи життям, перевозила у своєму домі підпільників, доставляла їм документи... Але фашисти схопили її, довго катували. Вона загинула. Про подвиг А. Лисак стало відомо через десятки років, і довів про нього ті, хто нині готується стати медиками.

Хтось із сьогоднішніх випускників закладу закінчить вуз і стане лікарем, хтось працюватиме фельдшером чи медичною сестрою. І їм, чий руки бережно тримали, готуватимуть лікарі, завжди дякуватимуть люди.

О. КАСІНА.

На фото (зліва направо): майбутні фармацевти — учениці 2 курсу Юлія ЧАЛА, Люда ПИЖОВА і Ніна КОРИНЧУК під час практичних занять у лабораторії технології лікарських форм.

Фото В. ГРИБА.

СПОРТ

ТУРНІРНЕ ТАБЛО

ФУТБОЛ. Цього року вперше за системою «осінь-весна» відбулися першість області з футболу серед вихованців ДЮСШ відділу народної освіти. Добре провели всі зустрічі представники Кіровоградської спеціалізованої футбольної дитячо-юнацької спортивної школи олімпійського резерву. Вони заступили й стали переможцями турніру. Друге місце дісталось їхнім ровесникам із Світловодська, третє — олександрійцям.

Кращими учасниками турніру визнано захисника Олександра Шевченка (десятикласник), нападника Олександра Кривошею (дев'ятикласник). Обидва вони — учні середньої школи № 13 обласного центру.

* * *

Третью поразку під-ряд зазнала «Зірка» у матчі зі ждановським «Новатором» — 0:1.

ШАШКИ. Дев'ять днів у шаховому павільйоні Кіровоградської міської ради товариства «Спартак», що в парку культури і відпочинку імені В. І. Леніна, тривала особиста першість області з російських шашок. Боротьбу за звання найсильніших вели 22 спортсмени. Впевнено провів змагання спартаківець майстер спорту СРСР, інженер заводу «Цукрогаз» Анатолій Куліш. Він набрав сім з половиною очок і завоював титул чемпіона 1979 року. Срібним призером став слюсар заводу «Червона зірка» кандидат у майстри спорту Володимир Віниченко. У нього на півочка менше, ніж у переможця. Бронзова нагорода дісталась майстру спорту Володимирі Митронову з «Буревісника».

ВЕЛОСПОРТ. На Знаменському шосе і Кішинівській трасі протягом трьох днів проходили обласні змагання з цього виду спорту серед вихованців ДЮСШ. Переможцями в командному заліку у юнаків 1963 — 1964 років народження стали гонимці третьої школи обласного центру, а у представників старшої юнацької групи (1961 — 1962 років) на дистанціях не мали собі рівних велосипедисти першої ДЮСШ м. Олександрії.

ДВАДЦЯТА ТЕАТРАЛЬНА ВЕСНА КІРОВОГРАДЩИНИ

ДУМКИ, ВІДГУКИ, РЕЦЕНЗІЇ

ЇХНЯ ПЕРША ВЕСНА

...Вистава кінчилась. Опустилася завіса, погасли вогні балюстради. І ось вони, молоді самодіяльні артисти Знаменського театру-студії, зібралися у вестибюлі Палацу культури імені Жовтня на обговорення прем'єри. Хвилювалися всі: і самі актори, і режисер, і члени журі. Іх можна було зрозуміти, адже аматори вперше в житті брали участь у виставі за п'єсою В. Катаєва «Кавказська козацька дитина». Режисера В. Сербіна робота з цим нещодавно створеним колективом була першою. А для журі виступ Знаменського самодіяльного театру був приємною несподіванкою. Колектив іще дуже молодий, але зробив неабияку заяву, взявши до свого репертуару досить складний драматичний твір. Аматорам удалося створити цікаві образи героїв, чітко окреслити їхні характери.

Так, наприклад, Абрам у виконанні Олександра Волгина з першої ж появи на сцені привертає увагу глядачів. Енергійний, темпераментний, пластичний, дев'ятидцятирічний самодіяльний артист, безперечно, має добрі сценічні дані, проте його герої виглядають якось мірою однопланові, з ексцентричним характером. Артистові слід було наголосити на інших рисах, підкреслити серйозність і дотепність Абрама.

Режисер театру-студії Валерій Сербін у виставі виконав роль комсомольця Васи. В його грі відчувалася професійна школа.

проте В. Сербін тактовно виніс свого героя в коло інших персонажів п'єси, не намагавшись відірвати від них «професіоналізмом».

Образ Людмилочки, дівчини бідної, але з міцними поглядами на життя, створений Раїсою Таліною, — справляв творчу удачу аматорів. Неодноразовий образ комсомольця Тоні Кузнєцова, створений Ольгою Колесніченко, її героїня вишита, на жаль, не дуже переконливою. Та у виставі є ряд епізодів, знесуче відраних Ольгою. Так, вона добре передіє всю гаму почуттів, які переживає її героїня при несподіваній зустрічі з Васею. Своєю ніжністю Тоні намагався приховати під маскою дивовижності, але дивний наївно подолати свої почуття. В її душі йде боротьба. І глядачі без сльоз розуміють, що Вася їй не байдужий.

Ніна Крилюк, виконавця ролі секретаря райкому комсомолу Федіки, змогла вжитися в роль і знайти рици, припавши до землі комсомольським працівникам двадцятих років.

Духом бунтарства сповнений образ Омельяна Червоного, молодого невідомого поета. Артистові Сергію Бабичу підходить ця роль: він високий на зріст, у нього блокнотська манера говорити, шпирок, невимушені рухи. Стендаж за грою С. Бабича, навіть високо похитнути, що цей самодіяльний автор-дебютант так упевнено почував себе на сцені.

Загальне враження вистави говорить про неабиякий творчий здібності режисера В. Сербіна, що примусило п'єсу, написану багатьма роками тому, звучати по-новому. І цього він досяг, використавши оригінальне музичне і художнє оформлення. Непомітним штрихами режисер немов перекидає місток з двадцятих років, коли відбувалася подія вистави в нашій країні.

Успіх спектаклю значною мірою залежав від акторського ансамблю. І, знайомлячись із колективом Знаменського самодіяльного театру-студії, що дебютував на ювілейній двадцятій театральній весні, можна впевнено сказати, що на Кіровоградщині народився ще один цікавий творчий колектив. Нині він зустрічає свою першу весну у хвилюваннях, надіями і випробуваннями.

О. ЛЕБЕДЬОВА.

ДНІ ВІДКРИТИХ ДВЕРЕЙ

організували для випускників загальноосвітніх шкіл обласний відділ народної освіти та Кіровоградське бюро подорожей і екскурсій. Їх мета — допомогти юнакам і дівчатам визначити своє місце в житті, вибрати професію.

З інформаціями, бесідами, лекціями перед випускниками шкіл області виступили викладачі навчальних закладів м. Кіровограда, кращі студенти. Вони

познайомили своїх гостей з умовами прийому вузів, специфікою факультетів і відділів, організували екскурсії по учбових аудиторіях, кабінетах, лабораторіях. Старшокласники зустрілися також з учасниками художньої самодіяльності, відадали знання спортивних секцій.

Ю. ГАДЖІВ.

АБІТУРІЄНТ-79

ГРАНІ МОРАЛІ

ДВІ МАТЕРІ

Шановна редакціє!

Звертаюсь до тебе за порадою. Після року сімейного життя моя дружина залишила мене на руки двома синами і не повертається додому.

Чи може вона у мене відсудити дитину?

Я особисто свого життя без сина не

уявляю. Я згоден відмовитися від усіх прав, але щоб тільки дитина була зі мною.

Хлопчик — моя кровинка і моя найбільша любов.

Нині він живе у мене. Наньчиться з ним моя мати, яка його дуже любить.

М. ШИБАНОВ.

Вільшанський район.

дувальниці (для малюка повинне бути особливим меню), вихователя і няньки (не весь час же бабі клопотатися біля вуха), непокитною стіною столі рідні дядьки і тітки Анастасій, Валерій, Вячеслав, Валентина, Світлана, Алла, Віра, Рая, Людмила і Люба.

А що ж Наталя? Незже її душа настільки збайдужіла, що слово «син» у неї, Наталі, викликає лише черпийний спогад? Далі, це не так. І ця історія має досить дивне продовження. А саме...

1

Молоде подружжя Микола і Наталя Шибанови сягнули у своєму сімейному житті сумного епогею і тепер при свідках та в присутності представників місцевої влади ділили нехитро майно. Господар стояв посеред хати збайдужілий, мовчазний. Власне, про що говорити? Все вже сказано суворим мовою закону в народному суді.

Колишня дружина, навпаки, гарячково перебирала речі, ретельно складала їх у валізи, ведучи діалог з Миколою:

— Грілку я теж заберу.

— Звичайно.

— А де ж моя банка варення?

Шибанов якось стомлено подивився на розпачливе обличчя Наталі і наче вперше побачив його. «Як же вона так може? — а думки спитав себе. — Банки, склянки, а про голозубу — ні слова».

— Та ти хоч би поцікавилася здоров'ям си-на! — нарешті не витерпів.

— Здається, я прийшла по речі, а не по сина. — І зле додала: — Ялинку іграшкову я теж візьму.

— Ага. Я Миколці куплю крашу.

А п'ятимісячний Микола Шибанов у цей час вигидав на руках у баби Пелагії всього за кілька хат. На тих добрих материнських руках, що виховали одинадцять дітей і почали виколісувати його смаглявилице дитинство.

Ні, Наталя тоді так і не захотіла побачити свого рідного сина. А може, не насмілилася. Адже не тільки в очі сльозок, а й в очі цього жвавого хлопчика, який її й не знає, подивитися не так просто. Тим більше, що вона зважила в першу чергу саме перед ним. Зовсім беззахисним малюком, якому тоді ледве виповнилося два місяці.

2

Справді, ця історія неординарна, хоч і мала початок досить банальний. Після служби в армії Ми-

кола Шибанов повернувся в рідне селище, що потонуло в буйній зелені садів і відзеркалювало у річці Синюсі. Вчорашній воїн пішов працювати в кар'єр Тарасівського щебеневозного заводу. А небезом уподобав із сусіднього селища Наталю.

Його не зупинило те, що у неї росте трирічна донька Валя. «Ну й що? Тава дитина буде нашою. Виходить за мене заміж», — запропонував Микола.

Не було бучного весілля і зайвих розмов. Микола і Наталя відокремилися від батьків, стали будувати своє майбутнє. Але «будова» ця трималася на ненадійному фундаменті. Уже в перші місяці почали виникати сварки за дрібниці. То Наталя не так приготувала обід, то Микола, ущемлюючи чоловіка «гордість», виправ першості, якого назвав Миколою і чим дуже розсердив свою дружину, то Наталя занудила, вдома і тому подібне.

Власне, як кажуть, чужа сім'я — темний ліс. І в

цьому лісі в найбільш невідомому становищі опинився Шибанов-маленький. Важко повірити, але якось Наталя покинула на руки Миколу-молодшого (дво-місячного) і поїхала до своїх батьків. Минали дні, тижні, місяці. Наталя не поверталася і зв'язки про себе не давала.

Микола Шибанов спробував її уловляти: «Повернися, Наталя. У нас же з тобою син. Хоч заради нього...»

І «заради нього» не повернувся.

3

«Чотириох синів і сімочок дочок виховати, звичайно, не легко, — каже Пелагія Дем'яніна Шибанова, — та кожен із них для мене найрідніша і найдорожча дитина. Адже який палець не вірні, усе одно болітиме».

Вона бере на руки свого внука Миколу і ніжно пригортає до грудей: «Усе буде гаразд. Ось ми зараз заспіваємо адвох пісеньку.

Ходить кіт біля воріт, че-шо лапкою живіт...»

Очі її проміняться щирістю і добротою. Микола тягнеться до баби повненькими рученятами, радісно сміється.

І, здається: світлішає тремтєве небо, піяними грозами видивлює буйна біла воріт садиби Шибанових, яка чимось нагадує подвір'я невеличкого дитячого садка, зупиняється пухнастий кіт-воркіт і теж весело усміхається.

Глаза цього дещо незвичайного сімейства Петро Кузьмич Шибанов теж підходить до внука і лагідно каже: «Мужчин у нашому роду прибавилось. І це добрий знак».

А надвірні нуртує розмаїтими зеля і цвіту останній місяць весни. І Пелагія Дем'яніна, ніби помолоділа і проясніла від родинного щастя, пропонує п'ятимісячному Миколою в його сонячне завітра.

Так, він не самотній. Крім батька, Миколу Шибанова, який нині старанно оволодіває називами го-

4

Покинувши (а було саме так) двома сина на руки чоловіка, Наталя мало мучилася сумніями: самотні і впродовж тривалого часу «забувала» про існування Миколи-меншого. Та ми живемо не в тому суспільстві, де черствість і байдужість залишаються непоміченими громадськістю.

І Наталя незабаром відчувала, що осуд її винку не тільки близькими, а й незнайомими людьми — це як вірон її совісті. Її материнському праву.

І тоді вона подала заяву в суд, щоб відсудити... собі сина. Районний народний суд не задовольнив її прохання. Обласний — також.

Тож, наш закон — на боці матері. Але справжньої. У Миколки Шибанова така мати є. І зветься Пелагія Дем'яніна. Мати-баба. Мати-героїня...

В. ГОНЧАРЕНКО, спецкор «Молодого комунара». Вільшанський район.

**СЬОГОДНІ
В СПЕЦІАЛЬНОМУ
ВИПУСКУ**

«ДИСК-ЗАЛУ»:

● Зустріч з популярним шведським ансамблем «АББА»

● Проблеми організації і становлення «диск-клубів»

● Анкета «Диск-залу»

На фото: лауреати огляду-конкурсу художньої інтелектуальної комбінату Таня та Олег КАШКИ виконують самодіяльність Побузького «Сибірського танцюального». Фото Г. КОРИТНИХ.

Для початку представимо учасників ансамблю. АГНЕТА ФАЛЬТСКОГ, у 17 років ця білява дівчина, виступаючи з власною піснею, посіла перше місце у шведському «хит-параді» 1968 року. Потім вона виконала роль Марії Магдалини в стокогільмській постановці «Ісус Христос — суперзірка». Зустріч з Біорном Ульвеусом закінчилася одруженням і привела її до ансамблю.

БІОРН УЛЬВЕУС був керівником відомого у Швеції напівфольклорного колективу «Хутенані сингери». Під час однієї з гастрольних поїздок Стіг Андерсон зустрів його з керівником не менш популярного ансамблю «Хепстарс» — організатором і композитором БЕННІ АНДЕРСОНОМ. Тоді й народилася ідея створення колективу, ім'я якого невдовзі стало відомим усьому світові. Не останню роль тут відіграв одиофамілія Бенні, потім менеджер ансамблю Стіг Андерсон.

І, нарешті, АННІ-ФРІД ЛІНГСТЕД. Народилася вона в Норвегії, але через два роки сім'я Фрід переїхала до Швейцарії. Кар'єру професійної співачки Анні Фрід почала в 13 років, виступаючи самотньо в різних групах. 1968 року перемогла на конкурсі молодих виконавиць. Після дебюту на телебаченні зустрічається з Бенні і... Тепер читачеві сподівається, що знайде назви ансамблю «АББА». Спочатку «АББА» вилучала з себе всі чотири повних імені учасників: «Агнета, Бенні, Біорн та Анні». Потім, для зручності, її скоротили. До речі, менеджер знаменитого четверки, одиофамілія Бенні, також заслужив уваги. Крім феноменальної практичності, йому властивий неабиякий талант музичного керівника та композитора.

НЕ ВІДРАЗУ все було гладко. Попрацювавши деякий час разом, квартет замовк майже на два роки, так і не заявивши про себе по-справжньому. 1972 року музиканти знову зібралися, і «АББА» почала сходження до популярності. Перший успіх — пісня «Подзвони, подзвони» потрапила до «кращої десятки» відразу в кількох європейських країнах. Про ансамбль заговорили музичні критики, відзначаючи високий професіоналізм і досконалість композицій.

Але справжня світова слава прийшла 1974 року, після перемоги з піснею «Ватерлоо» в музичному конкурсі Євробачення, що проходив в англійському курортному місті Брайтоні. Популярний конкурс не був високим за своїм професійним рівнем. Тут народжувалися і помірні пісні-одноденки. Тут зіткнулися і невдовзі згасали «зір-

ки», не переживши своєї слави.

«АББА» — нетиповий випадок для цього конкурсу. Популярність ансамблю, починаючи з перемоги у Брайтоні (більшість із 500 мільйонів телеглядачів віддала йому перевагу), зростає щоденно, щорічно й

у серйозному підході, надзвичайній працелюбності, дуже високому професіоналізмі, тонкому смаку всіх учасників ансамблю. Цитата на підтвердження висловленого: «...члени групи винятково одностайні як у ставленні до наших пісень, так і творів інших артистів... Ми завжди по-

дей». Однак «АББА» стоїть вище від них за своїм рівнем. Багате композиторське обдарування Андерсона та Ульвеуса дає ансамблеві чималий репертуар — пісні з помітними рефренами, ефектно аранжовані. Відточена професійність музикантів та ідеально збалансований звукозапис дають можливість добитися на платформах дивовижної насиченості, багатобарвного звучання.

ДІЯКІ КРИТИКИ відносять швидке затухання групи «АББА». Дорікають артистам за маловиразний спів, за підкреслене навіязування танцювальності, яке перешкоджає оцінюванню багатства мелодії, за малозмістовність текстів. Остання догромаюча платформа має менший успіх, ніж попередні. За статистичними свідченнями, «АББА» найпопулярніша в Австралії і найменш популярна — у себе на батьківщині. Чим це пояснюється? Судити важко. «АББА» співає англійською мовою, за що на неї ображаються співвітчизники. Може, в цьому причина надзвичайно рідких виступів групи по шведському радіо і телебаченню.

І все-таки творча обстановка ансамблю може випливати заздалегідь у багатьох. Мей чейріра разом з імпресаріо мешкає в одному домі, розташованому в центрі Стокгольма. Студія звукозапису — їхня творча лабораторія — розташована за містом, на самотньому острові у протоці. Не велика група може дозволити собі такий родинний уміов життя і творчості. Але «АББА» — може Протатом чотирьох з половиною роками фірма продавала понад чотири з половиною мільйонів платівок. Газета «Тайме» пише: «Згодна з цим група світу не здатна так захопити свої інтереси... «АББА» не втрачає жодного фута своїх прибутків на всіх етапах шляху від написання пісень і їх запису до випуску і продажу платівок». За приблизними підрахунками, щорічний прибуток «семінативної» чотирьох із Швеції» досягає сорока мільйонів фунтів.

Нині «АББА» працює над створенням нового диска. Агнета Фальтског та Біорн Ульвеус розлучилися, але роботу в ансамблі мають намір продовжувати.

Чи буде наступна робота групи настільки плодотворною, як раніше? Зменшиться чи збільшиться кількість її прихильників? Чи стануть пророчими прогнози? Час покаже.

Г. ІГНАТЕНКО,
музикознавець.

не згасла донині. За умовами конкурсу, платівку переможців було видано в 12 країнах-учасницях. І відразу ж у 12 країнах Європи визнали й полюбили цей колектив.

У самій Швеції, яка ніколи не була «родючою» на естрадних «зірок», учасники «АББА» стали члени національними героями. На батьківщині музикантів створювалися клуби любителів «АББА», де збиралися слухати музику, відповідали на листи телеглядачів. Турне по Європі, США, Австралії розширило коло шанувальників ансамблю.

Після перемоги на конкурсі Євробачення Стіг Андерсон узявся за роботу. Переобладнання та перебудова фірми грамзапису, налагодження зв'язів з різними збуту забрали рік. Через рік ансамбль запрацював з небаченою продуктивністю. Фірма готова до виробництва музичного товару широким тиражем. Кожен чотири місяці виходить по бестселеру. Пісні «Мамі мій», «Фермайд», «Королева танців», «Гроші, гроші, гроші» своєю популярністю витіснили «Ватерлоо». Деякі платівки з їхніми записами стають «золотими» буквально в день виходу. Випущено чотирьох дисків-гігантів: «АББА», «Крані пісні», «Пробуття», «Альбом», філім «АББА муві» про гастролі в Австралії.

ЧИМ ЖЕ пояснити такий феноменальний успіх ансамблю серед слухачів різного віку, любителів музики різних смаків та уподобань? «Секрет» —

чиняємо з музики. Бенні і Біорн ретельно опрацюють мелодію на простій гітарі чи ролі. Потім текст. Ми «доводимо» його таким чином, щоб він був до душі всім учасникам ансамблю... «АББА» проводить більше часу в студії, ніж будь-яка інша група. На одну пісню йде місяць. На рік випускаємо тільки один довгограючий диск» (з розповіді Стіга Андерсона). Крім цього, учасники ансамблю, їхній менеджер — це справжні ентузіасти своєї справи. Робота над створенням пісень — улюблена справа, в якій вони живуть і якою насолоджуються.

Що ж таке сама музика «АББА»? Її не можна віднести до напрямку «Рок-музика». Біорн Ульвеус: «У Швеції не існує традиції рок-ролла». Хоча ми слухали Чака Беррі і «Ролінг Стоунс», але не прийняли духом цієї музики. Ми впродовж з побутової музики Швейцарії Європи».

Від музики «диско», її африканської ритміки музика «АББА» відрізняється європейською гармонією та ритмікою, що наближається до фокстроту і навіть польки. Розгорнуті мелодії поєднуються з незмінною танцювальністю, із всілякими змінами темпу. До представників цього стилю можна віднести хіба що ансамблі «Тіч-Ін» та «Маус і Макніл», а також англійські «Нью Сіперс» та «Братерство лю-

ЩЕ РАЗ

А ЯК
ВІДПОЧИВАЄТЕ ВИ?

В одному з номерів нашої газети ми почали розмову про дискотечу. До редакції надходили листи, а деякі дописувачі просили докладніше розповісти про молодіжні дискусії, про саму методику їх організації. Виконуємо це прохання.

ПРО ДИСКОТЕКУ

У НАШІ ЧАС, коли деякі популярніші кафе і дискотеки, постає питання, як їх створювати? З чого, власне, починати? З кожним роком естетичні потреби молоді зростають, тож організаторам дискотек треба дбати не тільки про те, щоб молода людина приходить в диск-зал розважатися, а й щоб вона могла тут дістати якусь цінну інформацію, взяти участь у жвавій дискусії чи просто поспілкуватися зі своїми однолітками.

Хочеться розповісти про роботу олександрійського молодіжного клубу «Диско-60», створеного Кіровоградським територіальним комітетом професійної роботи вугільної промисловості і комітетом ЛКСМУ виробничого об'єднання «Олександрівський завод» на базі Палацу культури шахти «Світлопільська».

Диск-клуб працює за щомісячним і перспективним планами, погоджуваними з комітетом ЛКСМУ виробничого об'єднання «Олександрівський завод», дирекцією Палацу культури, відділом культури міської Ради народних депутатів та адміністрацією підприємства громадського харчування. Диск-клуб може влаштувати дискотечу на базі підприємства побутової обслуговування і громадського харчування, в гуртожитках, червоних кутках, в інших та середніх навчальних закладах тощо.

Програми дискотек розробляють і здійснюють творча група, в яку входять спеціаліст, диск-жокей та інші творчі працівники. Всі вони — ентузіасти своєї справи.

З оглядом інтересом слухачів відвідувачів дискотек розповіді про творчість. Аліс Пугачової і Леопада Утєсова, програми, підготовлені до Міжнародного року дитини і до свята 8 Березня.

Не можна сказати, що організатори «Диско-60» для підготовки програм користуються якоюсь «дефіцитною» літературою. Просто вони уважно стежать за журналами «Студентський меридіан», «Горіспис», «Кругозор», «Музична життя» тощо.

І цього цілком вистачає, щоб зібрати необхідні матеріали для розповіді про того чи іншого співака, про той чи інший вокально-інструментальний ансамбль. Та це тільки початок. А вже треба ще зібрати відповідний музичний супровід, зробити слайди, з'єднати всі ці окремі компоненти програми в єдине ціле, для чого потрібна детальний сценарій. А потім йдуть години репетицій, на яких відпрацьовується кожний фрагмент майбутнього вечора. Приймають програму дискотеки художньо-педагогічна рада і рада диск-клубу.

Вся фінансово-господарська діяльність диск-клубу здійснюється через дирекцію та бухгалтерію Палацу культури профспілок шахти «Світлопільська». Рада дискотечки складає конторне прибутків і видатків, його затверджує директор Палацу культури. Згідно з положенням про молодіжний клуб-кафе «Диско-60» має існувати на самооплатності, тобто прибутки диск-клубу складаються з надходжень від реалізації вхідних квитків на дискотеку, а додаткової організації, зацікавленої у роботі диск-клубу. Ці кошти йдуть на оплату праці сценаристів, ведучих, обслуговуючого персоналу дискотечки (техніків звукозапису, техніків освітлювачів і т. д.), а також на оздоблення залу і рекламу.

Палац культури шахти «Світлопільська» має бібліотеку, в якій знаходяться колекції грамплатівок, відомі музичні записи, кінофільми, слайди, сценарії дискотек, методичні рекомендації, наукова література, періодика та інше.

Як бачите, лабораторія диск-клубу складна. І, незважаючи на це, тільки за сім місяців існування, клуб майже двісті разів гостинно розчинив свої двері перед відвідувачами дискотек.

У Кіровограді теж були неординарні спроби влаштувати молодіжні кафе. На жаль, вони не увінчалися успіхом. Тепер важко назвати причини невдачі, та ясно одне — організації молодіжного кафе займаються люди, які просто виконували доручення, а не працювали з волею, від широго серця. І якщо вони по-справжньому були зацікавлені роботою дискотечки в місті, як, скажімо, перший секретар Олександрійського міського комітету комсомолу Г. Шеста і секретар комсомольської організації виробничого об'єднання «Олександрівський завод» О. Шибанов, то молодіжне кафе в Кіровограді продовжило б свою роботу.

О. АНОХІНА,
спецкор «Молодого комунара».

СЛОВО ДО ЧИТАЧА

Як ви гадаєте, чи слід у Кіровограді робити ще одну спробу організації молодіжного кафе, на базі якого заочинувати вечори мисливих дискотек, танців, цінних зустрічей? Чи є серед вас ті, хто справді зацікавлений в організації диск-клубу у вашому місті чи селі, хоче стати диск-жокеєм? Яким би ви хотіли бачити Кіровоградський диск-клуб? Ченасмо ваших листів. Бажано, щоб у розмову про дискотечу включилися організатори диск-клубів, що вже працюють на базі навчальних закладів чи промислових підприємств. Розмова триватиме.

Редактор
М. УСПАЛЕНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На украинском языке.

Газета
выходит
у вторник,
четвер
и суботу.

316050, МСП.

м. Кировоград,

вул. Луначарського, 36.

відділ листів і масової роботи, відділ пропаганди — 2-45-36; відповідальний секретар, відділ учнівської молоді — 2-46-87; відділ комсомольського життя, відділ військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; фотолабораторія — 2-56-65; нічна редакція — 3-03-53.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва

«Кіровоградська правда»

Кіровоградського обкому

Компартії України.

м. Кировоград, вул. Глінки, 2.